

بررسی عوامل مؤثر بر تاخیر زمانی قوس مرکزی رفلکس H

و تعیین رابطه بین آنها

دکتر محمد رضا علویان قوانینی^۱، دکتر شهرام صادقی^۲، پیمان جعفری^۳

چکیده

زمینه و هدف: بررسی رفلکس H (Tp)، یکی از روش‌های تشخیصی الکتروفیزیولوژیک است که درگیری ریشه عصبی اولین عصب ساکرال (S1) را ارزیابی می‌کند. این رفلکس، مسیری نسبتاً طولانی را طی می‌کند و حساسیت تشخیصی آن برای ضایعات خفیف ریشه S1 کم است؛ لذا محققین سعی کردند که طول این مسیر را کوتاه کنند؛ بررسی قوس مرکزی رفلکس H (Tc)، یکی از این تلاشهاست که احتمالاً دقت آن برای تشخیص رادیکولوپاتی S1 از رفلکس H بیشتر است. این مطالعه به منظور بررسی عوامل موثر بر آن و نیز معادله رگرسیون مربوطه انجام شد.

مواد و روشها: پس از توضیح روش بررسی، ۴۰ داوطلب سالم مورد مطالعه قرار گرفتند که ۲۶ نفر (۶۵ درصد) مرد و ۱۴ نفر (۳۵ درصد) زن بودند. میانگین سن این گروه ۳۷ سال و میانگین طول ساق نیز $۳۶/۴$ بود. ثبت رفلکس H (Tp، Tc) از عضله گاستروکنیوس - سولئوس راست براساس تحریکات submaximal و با مدت یک هزارم ثانیه و با کنترل دما انجام گردید.

یافته‌ها: میانگین Tp و انحراف معیار آن به ترتیب ms $۲۸/۸$ و ms $۱/۶۶$ بود (ms: هزارم ثانیه). میانگین Tc و انحراف معیار آن به ترتیب ms $۶/۷۸$ و ms $۰/۶$ بود. بین Tc و طول ساق ارتباط معنی‌دار وجود داشت ($P < 0.05$). ارتباط Tc و سن معنی‌دار بود ($P < 0.05$). بین Tp و هر دو متغیر سن و طول ساق ارتباط معنی‌دار وجود داشت. بین Tc و Tp نیز ارتباط معنی‌دار وجود داشت ($P < 0.05$). همچنین معادلات رگرسیونی $Tc = ۰/۰۴ L + ۵/۲۸$ ، $Tp = ۰/۰۷ L + ۴/۵۶$ و $A = ۰/۰۴ L + ۰/۳$ حاصل شد (L: طول ساق بر حسب سانتیمتر، A: سن بر حسب سال، Tp و Tc: بر حسب هزارم ثانیه).

نتیجه‌گیری: با توجه به یافته‌های این مطالعه، به نظر می‌رسد که برای باریکتر کردن محدوده نرمال، باید در بررسیهای بالینی، طول ساق را نیز مدنظر قرار داد. از طرف دیگر لازم است تحقیقات بیشتری درباره حساسیت و ویژگی روش مذبور در تشخیص رادیکولوپاتی S1 و مقایسه آن با سایر روش‌ها انجام گیرد.

واژه‌های کلیدی: رادیکولوپاتی، رفلکس H، کم درد

۱- استاد بخش پزشکی فیزیکی و توانبخشی دانشکده پزشکی شیراز

۲- متخصص پزشکی فیزیکی و توانبخشی و عضو گروه پژوهشی درد جهاد دانشگاهی ایران، نشانی: تهران خ خ کریم خان زند، کوچه شهید حسینی،

شماره ۳۱، کلینیک چند تخصصی درد جهاد دانشگاهی ایران

۳- دانشجوی دکترای آمار زیستی، دانشگاه علوم پزشکی شیراز

مقدمه

تأخیر زمانی این موج^۱ که در این مقاله با Tp نشان داده شده است در رادیکولوپاتی S1 و برخی نوروباتیها افزایش می‌یابد؛ از طرف دیگر اگر ضایعه ریشه S1 شدید نباشد، با توجه به طول زیاد مسیر رفلکس H تغییر چندانی درTp به وجود نخواهد آمد و مقدار Tp حاصله، در محدوده نرمال باقی خواهد ماند (۲).

اگر ریشه عصبی S1 را در محل سوراخ بین مهره‌ای مربوطه تحریک کنیم و الکترود ثبت را روی عضله گاستروکنیوس – سولنوس بگذاریم، (مسیر رفلکس M را کوتاه کنیم) دو موج مجزا مشاهده می‌کنیم (اولی M و دومی H). فاصله زمانی قله این دو موج را latency of the central loop of the H-reflex یا H-M interval یا central S1 latency می‌گویند (در این مقاله با Tc نشان داده شده است). به نظر می‌رسد که دقت

تشخیصی این تست، از رفلکس H بیشتر است.

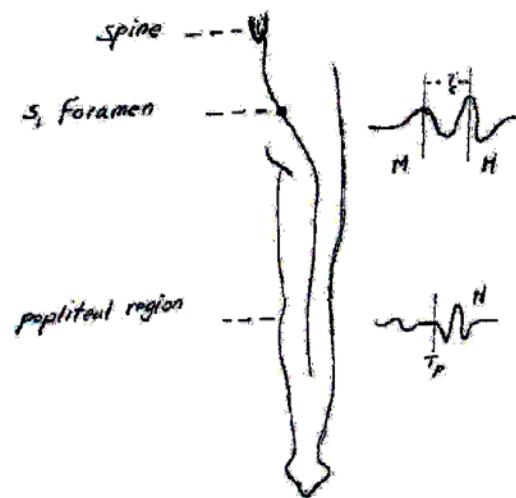
تاکنون فقط چند گروه در مورد مقادیر طبیعی Tc تحقیق کرده‌اند (۲-۶). از بین اینها فقط سه گروه عوامل سرشی مژثر بر Tc را بررسی کرده‌اند (۱۰ و ۴۵٪). در هر سه تحقیق فوق طول ساق به عنوان عامل اثرگذار بر Tc معرفی شده است، ولی فقط یک تحقیق، (۴) سن شخص را به عنوان عامل مهم معرفی کرده است.

مطالعه حاضر نقش طول ساق و سن (در حضور معیارهای ورود به مطالعه و خروج از مطالعه کاملاً مشخص و با کنترل دما) را بر Tc مورد ارزیابی قرار می‌دهد و دو معادله رگرسیون برای آن پیشنهاد می‌کند.

مواد و روشها

۴۶ داوطلب، پس از درک روش بررسی وارد مطالعه شدند. در کلیه افراد، شرح حال کامل اخذ شد و معاینه

بررسی رفلکس H، یکی از روش‌های تشخیصی الکتروفیزیولوژیک است که در گیری ریشه عصبی S1 را ارزیابی می‌کند (۱). به عبارت دیگر، زمانی که احتمال می‌دهیم کمردرد به علت رادیکولوپاتی S1 (شایع‌ترین رادیکولوپاتی کمری خاجی) است، از این روش استفاده می‌کنیم. رفلکس H یک پتانسیل عمل مرکب عضلانی^۱ است. وقتی عصب تیبیال با تحریک الکتریکی در حفره پوپلیته آل Ia تحریک می‌کنیم یک تکانه عصبی در رشته‌های آوران a ایجاد می‌شود که به سمت نخاع سیر می‌کند و پس از یک سیناپس روی سلول محرک شاخ قدامی نخاع و از طریق رشته‌های حرکتی عصب تیبیال به عضله گاستروکنیوس – سولنوس می‌رسد و در آن یک CMAP ایجاد می‌کند که آن را به عنوان H-reflex می‌شناسیم (۱) (شکل ۱).



شکل ۱: تصویر ساده شده برای مشخص کردن تفاوت شکل موج و محل تحریک در بررسی رفلکس H (موج بالا) و قوس مرکزی آن (موج پایین)

^۱ H-reflex latency

^۱ Compound Muscle Action Potential (CMAP)

پوپلیته آل قرار داشتند. برای ثبت رفلکس H از تحریکات Submaximal و با مدت^۳ یک هزارم ثانیه استفاده شد. حساسیت دستگاه برابر $0.2-1 \text{ mv/div}$ (بسته به نیاز) و sweep روی ms/div^۵ تنظیم شد. فیلتر روی ۲ هرتز تا ۱۰ کیلوهرتز تنظیم شده بود. با وارد کردن تحریک، موج H را یافته، تاخیر زمانی آن را بر حسب هزارم ثانیه ثبت کردیم (شکل ۱).

در مرحله بعدی، برای ثبت قوس مرکزی رفلکس H، بدون جایه جا کردن الکترودهای ثبت کننده، الکترودهای تحریک کننده را از دستگاه جدا کردیم و به جای آنها یک الکترود صفحه‌ای^۴ از جنس طلا به عنوان آند روی خار خاصره‌ای قدامی فوقانی شخص قرار دادیم. یک سوزن مونوپولار ۷۰ میلیمتری (کاتد) را در نقطه‌ای به فاصله ۱ سانتیمتر مدلیلا به خار خاصره‌ای خلفی فوقانی و به صورت عمود بر صفحه فرونتال داوطلب وارد بدن وی کردیم. وقتی سوزن با استخوان ساکروم برخورد می‌کرد آن را مخصوصی عقب می‌کشیدیم. با وارد کردن تحریک، دو موج H و M حاصل می‌شد. فاصله زمانی قله این دو موج را (Tc) بر حسب هزارم ثانیه ثبت کردیم (شکل ۱). تاخیر زمانی رفلکس H (Tp) و فاصله زمانی قله موج M و H (Tc) در تحریک پروگزیمال، بر حسب هزارم ثانیه ثبت شد (شکل ۱).

داده‌ها و مقایسه آنها با استفاده از نرم‌افزار آماری SPSS-10 و آزمونهای تی و کلموگروف و اسمیرنوف و با سطح معنی‌داری 0.05 مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت.

یافته‌ها

گروه مورد بررسی شامل ۲۶ مرد (۶۵ درصد) و ۱۴ زن (۳۵ درصد) بود. آزمون Kolmogrov-Smirnov

فیزیکی با توجه خاص به سیستم عضلانی اسکلتی و عصبی انجام گرفت. برای کنار گذاشتن افرادی که دارای پلی‌نوروپاتی بی‌علامت هستند، یک بررسی الکتروفیزیولوژیک مختصر در اندام تحتانی راست، شامل: محاسبه سرعت سیر عصبی در عصب پرونئال (طبیعی $\text{s}/\text{m} < 40$)، تأخیر زمانی قسمت انتهایی عصب پرونئال عمqi (طبیعی $< 5 \text{ ms}$) و طبیعی بودن Tp بر اساس تحقیقات برادوم و جانسون (۸) انجام گرفت. از بین ۶۴ داوطلب معاینه شده، ۵ نفر پس از مرحله شرح حال و معاینه فیزیکی و یک نفر پس از بررسی الکتروفیزیولوژیک از مطالعه خارج شدند و تحقیق روی ۴ نفر انجام گرفت. بررسی در دمای اتاق و در حالی که دمای سطحی عضلات خلف ساق راست، حداقل ۳۰ درجه سانتیگراد بود روی همین اندام صورت گرفت. طول سابق راست از وسط حفره پوپلیته تا بالای قوزک داخلی، بر حسب سانتیمتر ثبت شد. سن شخص بر حسب سال محاسبه، به سال نزدیکتر گرد و سپس ثبت شد. برای ثبت رفلکس H از عضله گاستروکنیوس-سولئوس از دستگاه Dantec2000c و الکترودهای سطحی با روش توضیح داده شده، در متون (۱۰ و ۹۱) استفاده شد.

داوطلبان به صورت prone روی تخت معاینه دراز کشیده بودند و یک بالش زیر ساق آنها گذاشته شده بود. پای^۱ افراد خارج از لبه تخت قرار داشت. الکترودهای ثبت از نوع سطحی و از جنس طلا بودند. E1 در وسط خط فرضی که وسط حفره پوپلیته را به بالای قوزک داخلی وصل می‌کرد قرار داشت و E2 در فاصله ۲/۵ سانتیمتر دورتر^۲ از آن قرار گرفته بود. الکترود اتصال به زمین، در سمت نزدیک E1 قرار داده شد. الکترودهای تحریکی از نوع سطحی بودند و در حفره

^۳ duration
^۴ Disc

^۱ foot
^۲ distal

جدول ۱ : مقایسه بین نتایج

	تعداد افراد	میانگین سن (سال)	میانگین طول ساق (cm)	میانگین قد (cm)	Tc			Tp			
					میانگین	انحراف معیار	رابطه A-H-L با	میانگین	انحراف معیار	رابطه A-H-L با	
تحقیق حاضر	۴۰	۳۷	۳۶/۴ زن ۳۳/۲ مرد	۳۸/۱	۹	۶/۷۸	۰/۳	۰/۴۹ خیر	۲۸/۸	۱/۶۶	۰/۳۱—۰/۵۷
منبع (۴)	۲۰	؟	؟	؟	۷/۰	۰/۳	؟—؟—؟	؟	؟	؟—؟—؟	
منبع (۳)	۶۰	۴۳	؟	۱۶۹	۷/۸	۰/۳۳	۰/۵۴—؟ خیر	۲۹/۶	۲/۲۱	؟—۰/۱۹—؟	
* منبع (۵)	۴۰	؟	؟	؟	؟	؟	؟—؟—؟	؟	؟	؟—؟—؟	
** منبع (۶)	۳۹	۴۱	۳۷ زن ۳۹/۱ مرد	۱۰۹/۵ زن ۱۷۲/۲ مرد	۷/۹	۰/۴	۰/۵۶—۰/۶۲ خیر	؟	؟	؟—؟—؟	

فاصله زمانی پیک H ، M در تحریک پروگزیمال ، Tp : تاخیر زمانی رفلکس H محیطی

: سن ، ؟ : گزارش نشده است ، L : طول ساق ، H : قد

* معادله رگرسیون پیشنهادی :

$$Tc = ۰/۰۲A + ۰/۰۲H + ۰/۰۹۲$$

$$** \text{معادله رگرسیون پیشنهادی : } Tp = ۰/۰۵H + ۴/۹۲ \text{ و } Tc = ۰/۰۵H + ۴/۴۵$$

همچنین معادلات رگرسیونی ذیل حاصل شد :

$$Tc = ۰/۰۴L + ۵/۲۸$$

$$Tc = ۰/۰۷Tp + ۴/۵۶$$

$$Tp = ۰/۰۴A + ۰/۳L + ۱۶/۱۳$$

بحث

در این مطالعه بین Tc و طول ساق ارتباط معنی دار وجود داشت ($P < 0/05$). همچنین ارتباط Tc و سن معنی دار نبود. نتایج این تحقیق، از نظر میانگین Tc و انحراف معیار آن مطابق با تحقیق (۳-۶) و از نظر اهمیت سن در Tc در تضاد با یک مقاله (۵) و در راستای یک بررسی دیگر است (۶). اولین گروهی که در مورد Tc تحقیق کردند پیز و همکاران وی (۴) بودند که میانگین و انحراف معیاری برابر $7ms$ و $۰/۳ms$ و $۰/۳ms$ گزارش کردند. متأسفانه توزیع جنسی و محدوده طول ساق افراد معاینه شده در این بررسی، ذکر نشده است؛ ولی به هر حال نتایج حاصله به نتایج تحقیق ما نزدیک است (گرچه صحبتی از عوامل مؤثر بر Tc به میان نیامده است). در تحقیق زو و همکارانش (۳) ۶۰ نفر با محدوده سنی ۱۹-۶۲ سال (میانگین ۴۳ سال) و قد ۱۵۵-۱۹۰ سانتیمتر

بودن توزیع سن ، طول ساق ، Tc و Tp را نشان داد. میانگین سنی مردان ۳۶/۷ سال و زنان ۳۷/۴ سال بود. میانگین طول ساق در کل گروه $۳۶/۴$ سانتیمتر و در مردان و زنان به ترتیب $۳۸/۱$ سانتیمتر و $۳۳/۲$ سانتیمتر بود.

میانگین Tc در کل گروه $۶/۷۸ ms$ و در مردان و زنان به ترتیب $۶/۹ ms$ و $۶/۵۵ ms$ و انحراف معیارها به ترتیب برابر $۰/۲۵ ms$ ، $۰/۲۶ ms$ و $۰/۳ ms$ بود. میانگین Tp در کل گروه $۲۸/۸ ms$ و در مردان و زنان به ترتیب $۲۹/۴ ms$ و $۲۷/۶ ms$ بود. ارتباط معنی داری بین Tc و طول ساق Tp و Tc ($r = ۰/۴۱$) و Tp با طول ساق و سن ($r = ۰/۳۱$) وجود داشت ($P < 0/05$). ارتباط معنی داری بین Tc و سن وجود نداشت.

با توجه به این که طول ساق و جنسیت با هم ارتباط دارند نمی توانیم هر دو رابه صورت همزمان وارد مدل کنیم. در صورتی که طول ساق را خارج از مدل درنظر بگیریم ، هم Tc و هم Tp با جنسیت مرتبط خواهند شد :

$$\text{مردان : } Tp = ۲۹/۴ \pm ۱/۴۳ , Tc = ۶/۹ \pm ۰/۲۶$$

$$\text{زنان : } Tp = ۲۷/۶ \pm ۱/۴۱ , Tc = ۶/۵۵ \pm ۰/۲۵$$

انحراف معیار آن به ترتیب $6/9 \text{ ms}$ و $4/4 \text{ ms}$ گزارش شد؛ همچنین دو معادله ذیل نیز پیشنهاد شد:

$$Tc = 0/097 Tp + 4/045 \quad Tc = 0/051 L + 4/092$$

نتایج حاصل از این تحقیق و تحقیق جدید بسیار نزدیک به هم است. ضمناً در این تحقیق نیز از سن به عنوان یک عامل غیرمؤثر در Tc یاد شده است. خلاصه‌ای از اطلاعات فوق در جدول ۱ آمده است.

با توجه به مطالب ذکر شده به نظر می‌رسد که برای «باریکتر کردن» محدوده نرمال، باید در بررسی‌های بالینی، طول ساق را نیز مد نظر قرار داد. از طرف دیگر لازم است تحقیقات بیشتری در باره حساسیت و ویژگی روش مذبور در تشخیص رادیکولوپاتی $S1$ و مقایسه آن با سایر روشها انجام گیرد.

- 1) Dumitru D, Zwarts MJ. Special nerve conduction techniques. In: Dumitru D, Amato AA, Zwarts MJ (eds): Electrodiagnostic medicine. 2nd edition. Philadelphia. Hanley and Belfus. Inc. 2002; PP: 244-249.
- 2) Pease WS, Lagattuta FP, Johnson WE. Spinal nerve stimulation in $S1$ radiculopathy. Am J Phys Med Rehabil. 1990; 69(2): 77-80.
- 3) Zhu Y, Starr A, Haldeman S, Chu JK, Sugerman RA. Soleus H reflex to $S1$ nerve root stimulation. Electroencephalogr Clin Neurophysiol. 1998; 109: 10-14.
- 4) Pease WS, Kozakiewicz R, Johnson EW. Central loop of the H reflex. Normal values and use in $S1$ radiculopathy. Am J Phys Med Rehabil. 1997; 76(3): 182-184.
- 5) Wang R, Liu X, Guo Y. Hoffmann reflex elicited by magnetic stimulation of $S1$ nerve roots in the diagnosis of diabetic radiculopathy. Zhonghua Yi xue Za Zhi. 1998 (Chinese); 78(7): 501-503.

(میانگین ۱۶۹ سانتیمتر) معاینه شدند و میانگین و انحراف معیار به ترتیب $6/8 \text{ ms}$ و $3/3 \text{ ms}$ گزارش شد. این نتایج فوق العاده به نتایج تحقیق ما نزدیک است. در تحقیق ونگ و همکاران (۵)، ۴۰ نفر بررسی شدند و فرمول رگرسیونی $Tc = 0/02 A + 0/03 H + 0/92$ (A: سن و H: قد) ارائه شد. همان‌طور که ملاحظه می‌شود در اینجا سن به عنوان فاکتور موثر بر Tc ذکر شده، که مخالف نتیجه تحقیق ما است. متاسفانه اصل مقاله در یک مجله چینی زبان و دور از دسترس ما قرار داشت و محدوده قدری افراد و وضعیت کنترل دما مشخص نشده بود، لذا نمی‌توانیم در مورد روش تحقیق بحث کنیم.

در بررسی دیگری که قبلًا در دانشگاه شیراز صورت گرفته (۶)، ۳۹ نفر با میانگین سنی ۴۱ سال و انحراف معیار $11/7$ سال و طول ساق $32-47$ سانتیمتر معاینه شدند و میانگین Tc و

منابع

- Za Zhi. 1998 (Chinese); 78(7): 501-503.
- 6) Ghavanini MR, Ghadi RS, Ghavanini AA. The central loop of the H reflex in the $S1$ spinal nerve. Normal values and constitutional influencing factors. Electromyogr Clin Neurophysiol. 2001; 41(6): 259-262.
- 7) Frigns CJM, Laman DM, Van Duijn MAJ, Van-Duijn H. Normal values of patellar and ankle tendon reflex latencies. Clin Neurosurg. 1999; 99: 31-36.
- 8) Braddom RL, Johnson EW. Standardization of H reflex and diagnostic use in $S1$ radiculopathy. Arch Phys Med Rehabil. 1974; 55: 161-166.
- 9) Strakowski JA, Redd DD, Johnson EW, Pease Ws. H-reflex and F wave latencies to soleus normal values and side to side differences. Am J Phys Med Rehabil. 2001; 80: 491-493.
- 10) Buschbacher RM. Normal range for H-reflex recording from the calf muscles. Am J Phys Med Rehabil. 1999; 78(Suppl): S75-79.